

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOHN GUTHRIE

"Άρως χωρίς να θέλη"

ΚΙ' επειδή ο κατηγορούμενος, ο οποίος δεν έχει πάρει ακόμα πτυχίο πιλότου κι' ούτε έχει αναγνωρισμένη ικανότητα για πτήσεις, παρέβη κατηγορηματικές απαγορεύσεις και πέταξε παίρνοντας μαζί του κ' επιβάτη κ' έτσι έγινε αφορμή να καταστραφή ένα αεροπλάνο, διά ταύτα, το Συμβούλιο αποφασίζει και διατάζει να μη δοθεί πτυχίο πιλότου στον Τζώρτζ Κρούμπ από το αεροδρόμιο του "Ιλινγκτον, ούτε και από κανένα άλλο αεροδρόμιο του Κράτους..."

Ο νέος, ο οποίος ξυριζόταν μέσα στο μικρό δωμάτιό του, μιάς πανοιότ του "Ιλινγκτον, σταματούσε κάθε τόσο το ξυρίσμα του για να ρίξει μιά ματιά στην εφημερίδα. Με φανερά ευχαριστηρίδια διαβάσε και ξαναδιάβαζε την καταδικαστική αυτή απόφαση του Συμβουλίου εναντίον του Τζώρτζ Κρούμπ. Και πόση ήταν η χαρά του, ώστε αν τον έβλεπε κανείς, σφαλώς θα έλεγε πως έπρεπε θανάσιμο μίσος εναντίον του Κρούμπ.

Κι' όμως ο νέος αυτός ήταν ο ίδιος ο Τζώρτζ Κρούμπ!... Γελούσε μόνο του καθώς συλλογιζόταν τις κρίσεις που θα έκαναν οι σύντοκοι του, καθώς θα διάβαζε την είδηση. "Ο Ουίλλυ, ξεφάνο, θα έλεγε με μοχθηρία: «—Καλά να πάθης!» 'Ενώ η μίς Τζόουνς, η αγαθή γεροντοκόρη, θα ψιθύριζε με συμπόνια: «—Ω! τον καυμένο τον μίστερ Κρούμπ!»...

"Όσο για τον Τζένινγκς, τον παραγγελιοδόχο, εκείνος θα γελούσε και θα έσπευδε να διηγηθεί και σ' άλλους το πάθημα του Κρούμπ, λέγοντας αδιάφορα:

—Τά μάθατε; 'Ο Κρούμπ την έπαθε για καλά αυτή τη φορά!

Η σκέψις αυτές ήταν τόσο εθύμες, ώστε ο Τζώρτζ αναγκάστηκε να σταματήσει μιά στιγμή το ξυρίσμα του για να γελήσει με την καρδιά του:

—Χά χά!... Χα!... "Ω, αν ήξεραν!... Μά ποιά να ξέρουν!... Χα! χά! χά!...

Και να σκεφθή κανείς πως δσα συνέδησαν, τά χρωστούσε στην ανυπομονησία της Τζόις να παντρευτούν!...

"Ένα θράδυ, πρό μηνός περίπου, είχαν δώσει ραντεβού για να πάνε μαζί στον κινηματογράφο. 'Ο Τζώρτζ είχε φθάσει πού-που και περίμενε την Τζόις απ' έξω από το «Μαξέστικ». 'Ηταν πολύ στενοχωρημένος! Σε λίγες μέρες θα θρικόταν χωρίς δουλειά! Τά αμυντικά αντιαεροπορικά έργα που γινόντουσαν στο "Ιλινγκτον, είχαν ογεδόν τελειώσει κι' ο Τζώρτζ που εργαζόταν σ' αυτά με πολύ καλό μισθό, θα έμενε πάλι στο δρόμο. Ναι, 'Ηταν θέσασιο πως τά έργα είχαν τελειώσει. Πελάσια κανόνια είχαν τοποθετηθή με τό στόμιο τους γυρισμένο στον άέρα. 'Υπήρχαν δυνατοί προβολείς, ασύματος και κάμποι μυστηριώδεις μηχανήματα, του όποιου η θανάσιμες ακτίνες εναντίον των έπιδρομέων του άέρος θα προκαλούσαν την αυτόματο ανάφλεξ' του... 'Α! με πόση χαρά ο Τζώρτζ, ο όποιος τοελλανόταν για ότι σνετιζόταν με την άεροπολία, τριγύριζε κάθε μέρα ανάμεσα στα διάφοσα μηχανήματα!... Τόσα ήταν μάλιστα ό ζήλος του κι' ό πόθος του να γίνη άεροπόρος, ώστε διέθεσε τις μικρές οικονομίες του για να πάρη μαθήματα πιλότου. 'Αλλά η προθυμία

δεν άρκει για να γίνη κανείς πιλότος κι' ό καυμένος ό Τζώρτζ ήταν τρομερά άδέξιος! 'Ωστόσο εκείνος έπέμενε κι' αν δεν τελείωναν πειά τά έργα, πιθανόν να τά καταφέρνε πειά στο τέλος! Φαντά ζε ται λοιπόν κανείς

την άπελπισία του Τζώρτζ, όταν έμαθε πως μετά λίγες μέρες δεν θα τον χρειαζόντουσαν πειά... Φυσικά, έσπερε ν' άναβληθή κι' ό γάμος του με τη Τζόις ώστόσο να βρή άλλη εργασία...

Βυθισμένος στις θλιβερές σκέψεις του ό Τζώρτζ, δεν άντελήθη τη Τζόις, η όποια είχε φτάσει στο ραντεβού.

—Τζώρτζ, είπε η νέα, δεν έχω διάθεσι να πάω άπόψε στον κινηματογράφο. Θέλει να πάμε καλύτερα να περπατήσουμε λιγάκι και να κουβεντιάσουμε;

—Πηγαίνουμε! είπε ό Τζώρτζ κι' άκούθησε τη φίλη του.

"Όταν έφθασαν στη γέφυρα, πάνω απ' τον ποταμό, πήγαν κι' άκούμπησαν στο παραπέτο. Για λίγη ώρα έμειναν σιωπηλοί, ως τη στιγμή που ό Τζώρτζ άντελήθη πως η Τζόις έκλαιγε. Τρυφερά, τη ρώτησε τί είχε.

—Νά, είπε η νέα ανάμεσα στα άναφυλλητά της, ό Τζών Κάμερον με ρώτησε πάλι αν θέλω να γίνω γυναίκα του!... Σκέψου, Τζώρτζ, κόντρε να πώ ναι!... Είνε καλός νέος!... Κι' έπειτα θαρέθηκα πειά να εργαζόμαι στο εργοστάσιο... Και μήπως σου ζητώ πολλά; 'Ένα σπιτάκι μας φτάνει για να ζήσουμε εύτυχεις... Μά εσύ θρискεσαι χωρίς δουλειά...

—'Αλλά, αγαπημένη μου, έλπίζω να βρω γρήγορα καμιά εργασία...

—'Όλο έτσι μου λές κι' ό καιρός περνά. 'Αν μ' άγαπούσες άληθινά, δεν θα πήγαινες να εοδώνεις έτσι άνόητα είκοσι λίρες για να γίνης πιλότος! Είκοσι λίρες πεταμένες πραγματικά στον... άέρα!... 'Οχι! δχι!... Τζώρτζ, θαρρώ πως δεν μ' άγαπάς!...

Άπό λόγο σέ λόγο, οι δυο νέοι κόντεψαν να μαλώσουν. Τέλος η Τζόις συναισθήθηκε πόσο είχε πικράνει τον Τζώρτζ με τά λόγια της και του ζήτησε συγγώμη...

'Ο Τζώρτζ πέρασε μιά πολύ άσχημη νύχτα και την έπομένη σηκώθηκε από τά γαρύμαγα. Τράθηξε ίσια στο αεροδρόμιο για να δη το σημάριχη Γουέιν, ό όποιος είχε ίδιαίτερη συμπαθεια για τό φτωγό, άδέξιο παλληκάρι, που άγαπούσε με πάθος την άεροπορία. Μολοντί άντελιζόταν με τις κακοκεφαλιές του νέου, ήταν ό μόνος που δεν τον ειρωνεύονταν για τις άπουτίες του. Τ' όνομα του Κρούμπ είχε κατανηθεί παροιμιώδες στο "Ιλινγκτον, κι' όταν ήθελαν να περάξουν κανένα έλεγαν: «'Αδέξιος σαν τον Κρούμπ» ή «Καυμένα, κατάντησε αστός Κρούμπ!» ή «Πρόσεξε μη προσγειώθης σαν τον Κρούμπ!»...

'Ο Γουέιν όμως λυπόταν τον Τζώρτζ και του ένε ύποσχεση να φροντίση γι' αυτόν. Πήγαινε λοιπόν να το έπιθυμούση την ύπόσχεσι του.

'Εκεينو τό πρωί, ό Τζώρτζ, όταν έφθασε στο αεροδρόμιο, δεν θρική κανένα εκεί. "Ένα από τά έεροπλάνα, η «Μέλισσα», θρικόταν έξω από τό γκαράζ. 'Ο Τζώρτζ είδε πως η μηχανή ήταν εν τάξει και τό ντεπόζιτο γεμάτο θενζίνη. Μπροστά, στη θέσι του πιλότου, είδε τά χοντρά γυαλιά του Γουέιν και τό πέ-

τοίνο ασκακί του. Σάν τὸ παιδί πὺ διασκεδάζει, ὁ Τζῶρτζι τὰ φέρεσε καὶ κἀθῆσε στὴ θέσι τοῦ πιλότου. Κατόπιν ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ μὲ τὴ φαντασία του σκέφθηκε πὺς ἀπογειωνόταν κ' ὅτι πετοῦσε ψηλά, ἐλεύθερο ποῦλι!...

Μιά ἀπότομη ψιγή, κ' ἔνα ἀπότομο σκόννημα τὸν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

—“Ε! πιλότε!... Κοιμᾶσαι πρῶι-πρῶι; Ὁ Τζῶρτζι γύρισε καὶ κούταξε. “Ἐνας ὕψηλός ξερακιανὸς ἄνθρωπος στεκόταν δίπλα στὴ μηχανή. Στὸ ἕνα χέρι του κρατοῦσε μιά μικρὴ θαλίτσα καὶ στὸ ἄλλο μιά φωτογραφικὴ μηχανή. Πέρα, ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ ἀεροδρομίου, κάποιος ταξί ἀπομακρυνόταν...

—Θέλω νὰ μὲ πᾶς ἀμέσως μὲ τὸ ἀεροπλᾶνο σου, πιλότε! εἶπε ὁ ἄγνωστος μὲ ξενικὴ προφορά. “Ἐχω σπουδαία ἔργασια. Πληρώνω ὅσα θέλεις! Καὶ γιὰ σένα πούρμπουα; εἶπὸς λίρες... Ὅα μὲ πᾶς στὸ παραθαλάσσιο χωριὸ Γκάρθ. Σᾶν φθάσουμε ἐκεῖ, θὰ σοῦ δαξω πὺ πρέπει νὰ προσγειωθῆς. Ἐμπρός! Γρήγορα! Βιάζομαι...

Ὁ Τζῶρτζι ἤξερε πὺς ἡ ἀπόστασις ὡς τὸ Γκάρθ ἦταν τρακιανὸ μίλια. Ἡ «Μελίσσα» μὲ τὰ ντεπόζιτὰ τῆς γεμάτα, θὰ τὰ κατέφερε. Κ' ἔπειτα εἶκοι λίρες! Ἦταν κάτι τι! Μήπως ἡ Τζόις δὲν τὸν εἶχε ἐπιπλῆξει γιὰτὶ ἔδωψε τὶς οικονομίες του; Νά, λοιπόν, πὺ τὸν παρουσιαζόταν μιά εὐκαιρία νὰ τὶς ξανακερδίῃ.

—Πλαηρώσέ με μπροστά, κύριε! εἶπε ὁ Τζῶρτζι, ρίχνοντας μιά ἐξεταστικὴ ματιά δλόγουρά του.

Μὰ κανεὶς δὲν φαινόταν τριγύρω...

Ὁ ξένος πλῆρωσε δεκαπέντε λίρες γιὰ τὰ ναῦλα καὶ τὶς εἶκοι τοῦ πιλότου. Κ' ἀμέσως μπῆκε στὴ θέση του στὴ μικρὴ καμπίνα τοῦ ἀεροπλᾶνου... Μὲ τρομακτικὸ κρότο τὸ ἀεροπλᾶνο ἀπογειώθηκε. Τέτοια ἦσαν τὰ τραντάγματα του καὶ τόσο ἀπότομος ἡ κλίσεισ του, ὡστε ἦταν θαυμά πὺς δὲν ἔγινε ἀμέσως κομμάτια. Καθὼς ἡ μηχανὴ ἀνέβαινε, ὁ Τζῶρτζι μὲ χαμόγελο εἶδε τὸν Γουέντ κἀτω στὸ γῆπεδο, ὁ ποῖος ἔκανε ἀπελπιστικὲς κινήσεις τῶν χειρῶν.

—Πιλότε! σόναξε ὁ ἐπιβάτης μέσα στὸ ἀκούστικο. Θέλω πρῶτα νὰ κἀνῆς ἕνα μεγάλο κύκλο σύμφωνα μὲ τὶς ὀδηγίες μου. Ὅα περάσης πάνω ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ τραίνου, κατόπιν πάνω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ τὸ δημαρχεῖο...θὰ κἀνῆς τρεῖς γύρους, ὅσο μπορεῖς χαμηλά!...

Παραξενεμένος ὁ νέος ὑπάκουσε. Σὲ λίγο ὄμως παρατήρησε μέσα στὸν μπροστινὸ καθρέφτη, ὅτι ὁ ξένος εἶχε σκύβει ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἔπαιρνε φωτογραφίες μὲ τὴ μηχανή του.

—Διάβολε! σκέφθηκε ὁ νέος. Μὰ αὐτὸ ἀπαγορεύεται! Ὅα ὄρω τὸ μελά μου!...

—Ἐπιτακτικά, διέταξε τὸν ξένο νὰ πᾶν νὰ φωτογραφίξῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔξακολουθοῦσε. Τότε ὁ Τζῶρτζι ἔκανε εὐὰ τοιμηρὸ. Ἐδῶσε στὴ μηχανὴ κατεύθυνσι ἀνηφορικὴ, κατόπιν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πλησιάζοντας τὸν ἐπιβάτη θέλησε νὰ τὸν πᾶρῃ τὴ μηχανή. Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ γλῶμιασε καὶ νινάχτηκε πῶσο. Ὁ ξένος τὸν σημάδευε μὲ τὸ περιστροφὸ του!

—Θὰ πᾶς ἀμέσως στὴ θέσι σου! τὸν διέταξε. Κ' ἂν δὲν ὑπακούσης, σοῦ τινάζω τὰ μυαλά!...

Ἄσπλος ὄπως ἦταν, τὶ ἄλλο μποροῦσε νὰ κἀνῃ ὁ Τζῶρτζι, παρὰ νὰ ὑπακούσῃ. Εἶχε θεβαιωθῆ περὶ πὺς εἶχε νὰ κἀνῃ μ' ἕναν κατασκοπο ξένης Δυνάμεως!... Ἐκανε τρεῖς φορές τὸν κύκλο πὺ τὸν διέταξε ὁ ξένος καὶ κατόπιν ἔδωσε στὸ ἀεροπλᾶνο κατεύθυνσι πρὸς τὸ Γκάρθ...

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ θρέγῃ. Γιὰ κακὴ τύχη, ἡ πυξίδα εἶχε χαλάσει κ' ὁ Τζῶρτζι μέσα στὰ πυκνὰ σύννεφα πετοῦσε στὰ τυφλά. Περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὄρες πέρασαν ἔτσι. Μιά ἀδιαιρέτασι ὁμίχλη εἶχε διαβεγθῆ τῆ θρογῆ. Δὲν ὄπρηχε καμιά ὁρατότησ.

Μέσα στὸν καθρέφτη, ὁ Τζῶρτζι κούταζε τὸν ἐπιβάτη. Καθόταν στὴ θέσι του καὶ διάβαζε διάφορα χαρτιά. Μιά-δυὸ φορές κούταξε τὸ ρολοῖ του. Τέλος ρώτησε ἂν πλησιάζαν στὸ Γκάρθ.

—Κάπου θὰ φθάσουμε, κάποτε!... ἀπάντησε ὁ Τζῶρτζι μὲ τὸν ἀδιάφορο.

Πραγματικῶς ὄμως ὁ Τζῶρτζι ἦταν τρομερὰ ἀνήσυχος. Ἦταν χαμένος στὸν ἀπέραντο οὐρανὸ κ' ἕνας Θεὸς ἤξερε, πὺ θὰ προσγειωνόταν! Σὲ λίγο, ἡ θενζίνη ὅα τελείωνε! Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι ὁ ξένος ἀσφαλῶς θὰ τὸν σκότωνε θταν θὰ κατέβαιναν γιὰ νὰ μὴ τὸν προδώσῃ! Αὐτὸ ὄμως δὲν τὸν ἔνοιαιε καὶ τόσο. Ἡ θέσις του ἦταν τόσο ἀπελπιστικὴ, ἡ εὐθύνη του τόσο βαρεῖα, τῶρα πὺ τὸ συλλογιζόταν, ὡστε κ' αὐτὸς ὁ θάνατος ὄταν προτιμότερος ἀπὸ τὴν τροπή πὺ τὸν περιμενε Μονάχα μὲ λύσις ὄπρηξε!... Ἄφου ἔτσι κ' ἄλλοιῶς ἦταν καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ, δὲν θὰ πέβαινε μόνος του! Ὅα προσγειωνόταν

ταν σάν σωτὸς «Κρούμπ» κ' ἄς γινόταν κομμάτια τὸ ἀεροπλᾶνο! Λίγο τὸν ἐνδιέφερε!...

Μιά στιγμὴ ἡ ὁμίχλη φάνηκε πὺς ὀπχωροῦσε κ' ὁ Τζῶρτζι δῆλωσε στὸν ξένο πὺς ἔπρηπε νὰ κατεβῶν. Ὁ ξένος, θέβαιος πὺς εἶχαν φθάσει, συγκατένευσε. Ὑπέδειξε μάλιστα ἕνα καταπράσινο χωράφι γιὰ τὴν προσγειῶσι. Ὁ Τζῶρτζι ἔστριψε τὴ μῦτη τῆς «Μελίσσας» πρὸς τὰ κάτω κ' ἄνοιξε τὰ φρένα. Μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὸ ἀεροπλᾶνο ἄρχισε νὰ κατεβαίνει. Τέλος, μέσα στὸ παιδαμιονί τῆς μηχανῆς καὶ μέσα στὸν κρότο σπασμένων τζαμιῶν, τὸ ἀεροπλᾶνο πρσιγειώθηκε κακῆν κακῶς κ' ἔγινε κομμάτια.

Ὅταν, μετὰ λίγη ὄρα, ὁ Τζῶρτζι συνῆλθε κ' ἄνοιξε τὰ μάτια του, τὸ πρῶτο πρόσωπο πὺ ἀντίκρουσε ἦταν... Ὁ Γουέντ! Τότε ὁ νέος κατᾶλαβε πὺς ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ὄρες διέγραφε κύκλους πάνω ἀπὸ τὸ Ἰλιγγκτον κ' ὅτι εἶχε προσγειωθῆ σ' ἕνα χωράφι κοντὰ στὸ ἀεροδρόμιο...

Μιά ὄρα κατόπιν, ὁ Τζῶρτζι καθόταν ἀναπαιτικὰ μπροστὰ στὸ τζάκι, μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀμυντικῆς ἀεροπορικῆς θάσεος τοῦ Ἰλιγγκτον, συνταγματάρχου Χέρνσου, στὸν ποῖο διηγηθῆκε τὰ καθέκαστα. Ὁ ξένος ἐπιβάτης τῆς «Μελίσσας» εἶχε πάθει θάλασι τοῦ ποῖου του κ' εἶχε μεταφερθῆ στὸ νοσοκομεῖο μὲ τὸ φορεῖο. Τὰ πειστήρια τῆς κατασκέφειας του, ἡ φωτογραφικὴ μηχανή κ' ἡ μικρὴ θαλίτσα θρισκόντουσαν ἀπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Χέρνσου. Ὁ συνταγματάρχης εἶχε λάθει γνῶσι τὸν περιεχομένου τῆς κ' ἡ ἐμφάνισι τῶν φωτογραφιῶν εἶχε γίνει. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρευνῆς ὄπρηξε ἄποκαλυπτικὸ. Ἐπρόκειτο περὶ θραυστάτης κλοπῆς σπουδᾶν ἐστρατιωτικῶν ἐγγραφῶν καὶ σχεδίων ἐξοπλισμῶν κ' ἀμύντης τῆς χώρας. Ἄρκετὰ γιὰ νὰ τυφεκιστῇ ὁ κλέφτης.

—Κρούμπ! εἶπε ὁ συνταγματάρχης καὶ γτόπισε τὸν νέο φιλικὰ στὸν ὄμο. Εἶσαι ἕνας ἥρωσ κ' ἕνας ἄσος τῆς ἀεροπολίτας! Σὲ συγγάρο, παλληκᾶρι μου! Ὡστόσο ἀκουσε, φίλε μου!... Ἐμπιστεύομαι στὴν τιμὴ σου ὡς καλοῦ πατριῶτου καὶ στὸ λόγο σου πὺς δὲν θὰ πῆς λέξι σὲ κανέναν ἀπολύτως γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἡ ποῖα εἶνε λευτότατο διπλωματικὸ ζήτημα. Φυσικά, θὰ γίνῃ δίκη γιὰ τὸ θαρὸ παράπτωμά σου καὶ τὴν εὐθύνη σου στὴν καταστροφή τῆς «Μελίσσας». Στὴν ἀπολογία σου δὲν θὰ φέσης καμιά δικαιολογία. Ὅα παραεχτῆς ὄλο τὸ θάρος τῆς κατηγορίας καί...θὰ τιμωρηθῆ! Εἴπαστε ἐξηγημένοι, δὲν εἶν' ἔτσι!

Λαιπρά! Ἐπὶ πλέον δικαιῶσαι σὲ μιά ἀμοιβή γιὰ τὴν πατριωτικὴ πράξι σου! Ζήτησέ μου ἐλεύθερα τί θέλεις;...

Μονομιάς, ὁ Τζῶρτζι εἶδε μπροστὰ του νὰ τοῦ γαμογελά ἕνα εὐτυχιομένο μέλλον!...

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα, εἶπε ἀδιστακτα, νὰ μὲ διορίζαστε σὲ καμιά θέσι στὸ ἀεροδρόμιο.

—Ἐυχαριστᾶς, παλληκᾶρι μου!... Μόνον, θὰ περιμένῃς νὰ τελειῶσῃ ποῖτα ἡ δίκη...

—Θὰ διορισθῶ σὲ μόνιμη θέση; ρώτησε ὁ νέος μὴ πιστεύοντας σὲ τὴν εὐτυχία.

—Ναί, θεβαιῶς, σὲ μόνιμη! ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης μὲ καλωσύνη.

...Ὡραία τιμωρία! εἶπε ὁ Τζῶρτζι μὲ κωμικὸ ὄφος καθὼς τελείωνε τὸ ξύρισμά του.

Ὅταν κατέθηκε ὁ Τζῶρτζι στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρῆγευμά του, οἱ ἔνοικοι τῆς πανσιὸν ἦσαν ὄλοι συγκεντρωμένοι γύρω στὸ τραπέζι. Μονομιάς, μόλις μπῆκε ὁ νέος στὴν αἴθουσα, ὄλοι πῆραν ὄφος σοβαρὸ κ' ἡ κουθέντες σταμάτησαν. Ὁ νέος πῆγε νὰ καθιστῆ στὴ θέσι του, μὰ ὄταν εἶδε τὶς θλιμμένες φρσιογνωμίες τῶν συνοίκων του, δὲν θάσασαε, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του καὶ γῆγχε θιαστικὰ ἀπὸ τὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ μὴ προδοθῆ καὶ γελᾶσῃ μπροστὰ τους.

—Τὸν καβμένο τὸν μίστερ Κρούμπ! ἀναστᾶναξε μὲ συμπόνια ἡ μίς Τζόουνς.

—Ὁ φοικαράς! Πόσο ταραχμένος φαίνόταν! εἶπε ὁ κ. Τζένινγκς.

Στὸ μεταξῶ, ὁ Τζῶρτζι ἔσπευσε στὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε τὴ Τζόις.

—Ἄλλῶ! Τζόις! φώναξε εὐθυμα. Ἐχω μιά καλὴ εἴδησι! Σὲ τρεῖς μῆνες θὰ γίνῃ ὁ γάμος μας... Σὲ λατρεύω, γλυκερία μου!...

—Κι' ἐγῶ, ἀγαπημένε μου! ἀπάντησε ἡ Τζόις τρυφερά.

JOHN GUTHRIE

